

Ünnepek

Lekció: Ézs. 56.17-25

Textus: 2Pét. 3.1-14

2006. dec. 17.

Gazdagrét

Minden így marad?

Minden így marad?

„*Csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek.*” Nincsen számukra semmi, ami szent, érinthetetlen, tiszteletet követelő lenne. Nem maradt semmi érték, amit a gúny és cinizmus szavai ne szednének ízekre.

Néhány napja bejött a templomba egy fiatalember, és hozott közel 10.000Ft-ot. Az utcán találta, és nem érzi magát felhatalmazva arra, hogy eltegye. Becsületes vagy bolond? Idealista, gyenge elméjű, képmutató, vagy tisztességes? Ki tudja ma már? Mindenki gondoljon, amit akar. Minden így marad?

Az igazságot hazugságnak mondják, a hazugságot igazságnak. Honnan is tudnánk, hogy mi az egyik, és mi a másik? Minden nézőpont pusztán egy bizonyos pontból való nézet. Csak próbálja valaki azt mondani, hogy létezik igazság és hazugság. Hogy létezik egy objektív nézőpont. A csúfolódók mindenből gúnyt űznek. Minden így marad?

Isten a maga képmására férfivá és nővé teremtette az embert. Megáldotta őket: szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Az Isten által megszentelt szexualitás folyamatos kigúnyolása történik a társadalmunkban. Nincs igaz és tiszta szex, pusztán preferenciák vannak. Minden így marad?

Egy barátom nemrégiben afelett kesergett, hogy ma Magyarországon nem lehet elképzelni, hogy egy erkölcsileg hiteles, igaz és tiszta személy meghatározó példaképpé emelkedjen, mert mielőtt ez megtörténhetne, a média úgyis ízekre szedi, nevetségessé teszi, vagy éppen démonizálja, mai kifejezéssel élve „kilövi.” Minden így marad?

„*Csúfolódók támadnak, ... akik saját kívánságaik szerint élnek.*” Olyanok, akik mindenki mást figyelmen kívül hagynak. Akiknek csak az számít, hogy ők mit érnek el, nekik éppen mi a jó, a hasznos, a kellemes. Mivel egyedül saját kívánságaik, ösztöneik vezérlik őket, semmi korlátjuk nincs. Ha kell, romlott ételekkel mérgeznek tízezreket. Ha úgy érzik, maguk mögött hagynak házastársat, családot, csak hogy megvalósítsák önmagukat. Kigúnyolnak mindent, ami morális mércét tartana eléjük, hiszen csak saját kívánságaik kielégítése lebeg szemük előtt. Nem tűrhetik még a gondolatát sem annak, hogy létezik olyan mérce, amelynek alapján cselekedeteik elítéltetnének.

Minden így marad? Úgy tűnik, igen. Hol van Jézus Krisztus és az ő ígérete? Hol látszik Krisztus jelenléte és győzelme ebben a világban? Miközben a többség mintha csak a saját kívánságai szerint élne, miközben szinte semmi nincs, ami ne lehetne nevetség és gúny tárgyává, miközben sem a világ-, sem a belpolitikában nem látunk reménységet alapvető változásra, talán nem is kérdésként, hanem beletörődve, egyfajta közönnyel fogalmazzuk meg: minden így marad. Nem változik semmi ebben a világban. Ilyen volt, és ilyen is marad. Nem várunk semmit, nem várunk változást, mert megszoktuk, hogy ez a világ rendje. Ilyen a világ, amelyben élünk. És ha a hitvallásban meg is valljuk, hogy Jézus Krisztus „*eljön ítélni élőket és holtakat*”, nem úgy tekintünk erre az eseményre, mint ami a történelem része. Talán magunkban azzal azonosultunk, amit a gúnyolódók fennhangon mondanak: „*Hol van az ő eljövételének az ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.*” Ha pedig minden így maradt, ha a teremtés kezdetétől fogva semmi sem változott, és ez így is marad, akkor élünk úgy, ahogy tetszik. Akkor azt csinálunk, amit akarunk, úgy teszünk, ahogy jólesik. És ha körülöttünk egyre inkább a farakastörvények érvényesülnek, és úgy tűnik, csak így lehet egyről a kettőre jutni, sőt, minél gátlástalanabb valaki, annál többre jut, akkor mi keresztyének is megbarátkozunk a gondolattal: minden így marad, és – tudjátok mit? - maradjon is így, hiszen mi magunk is megalkudtunk ezzel a világgal. Belesimultunk, belefeledkeztünk, beleragadtunk posványába. Ha már úgyis minden így marad...

Rejtve marad előttük.

De nem, nem, ne higgyétek, hogy minden így marad, ébredjete fel! „*Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla...*” Tudniillik arról, hogy minden megváltozik. Az ő szemeik elhomályosultak. A csúfolódók, a saját kívánságaiknak kiszolgáltatottak nem tudják, de nem is akarják látni Istennek hatalmát. Milyen korlátoltak, milyen vakok, milyen keményszívűek. Minél inkább csak saját vágyaikat hajszolják, annál gátlástalanabban tesznek félre mindenféle morális megfontolást vagy gátat és annál cinikusabbá válnak. Szándékosan elkerülik az igazságot, hogy azután teljesen bezáruljon értelmük, megkeményedjen a szívük. Magabiztosságuk elhatalmasodik felettük, minden gondolatuknak önmaguk a kiindulópontja, végcélja, és mércéje. Rejtve marad előttük az igazság.

Minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van? Azt gondolják, minden véletlen és esetleges? Hogy csak úgy történnek a dolgok, és csak úgy élnek egy mozdulatlan, változhatatlan, gazdátlan, erkölcsileg relatív és céltalan világban? „*Rejtve van előttük ... hogy egek régóta voltak, és föld is, amely a vízből és víz által állt elő az Isten szavára.*” Nem tudják, nem akarják tudni, hogy a káosz vizeiből Isten szavára állt elő a teremtés rendje. Elfelejtették az Úr szavának hatalmát. Rejtve van előttük, hogy valamikor nem volt minden úgy, amint most van, mert Isten szava hívta elő a nem láthatókból a láthatót. Szándékosan elfeledkeztek arról, hogy Isten munkája az, hogy dobog a szívük, hogy lélegeznek, hogy gondolkoznak, hogy élnek.

Az is rejtve van előttük – vagy inkább szándékosan feledkeztek meg róla? – hogy „*ezáltal az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult.*” Minden nép tudja, minden nép emlékeiben ott él a víztől való pusztulás nagy története. A Teremtőnek hatalmában áll megítélni alkotását, ha az nem az általa rendelt cél szerint él. Az özönvíz idején is, hasonlóan a jelenhez, azt hitték, hogy „minden úgy marad.” Nem törődtek az erőszakkal, a mindent elárasztó gonosszággal és istentelenséggel, azt gondolták, a világ megmásíthatatlan, és azt tesznek, amit jólesik. Szívük minden szándéka és gondolata szüntelenül gonosz volt (1Móz. 6.5), és rejtve maradt előttük, hogy Isten megelégedte mindezzel. Jézus így beszélt érzéketlenségükről, vakságukról: „*azokban a napokban, az özönvíz előtt [is] ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta...*” (Mt. 24.38-39). Rejtve volt előttük, hogy Isten szava tartja fenn az életet.

És végül az is rejtve van a csúfolódók és saját kívánságaik szerint élők előtt, hogy ugyanez az isteni szó kímélte meg és tartotta meg a világot mind a mai napig. Hogy nem véletlen, hogy minden úgy van, amint van, és hogy ez nem mindig marad így. Megkeményedett szívük nem látja Isten szavának valóságát: „*a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára.*” Pedig ha kicsit is meggondolnák, belátnák, hogy a világ közel sem olyan stabil és biztos, mint amilyenek gondolják. Néhány gombnyomással bármikor tűztengerré tehető. Ha elkerüljük a globális háború fenyegető rémét, még mindig előttünk a környezet válsága. Meddig marad minden úgy, ahogy ma ismerjük? Meddig mondhatják cinikusan: hol van Isten? Mit ér a Krisztusban való hit? „*Hol van az ő eljövételének ígérete?*”

De ti elöttetek ne legyen rejtve!

Igen, a többség előtt rejtve van Isten szavának hatalma. Sokan azt mondják, minden így marad. Isten nem jön el, nem cselekszik, nem menti vagy éppen nem ítéli meg ezt a világot. Ha van is, távol és messze van. De ti elöttetek ne legyen rejtve, hogy „*nem késlekedik az Úr az ígérettel.*” Ti elöttetek ne legyen rejtve, hogy Isten másképpen méri az időt, mint az ember. Nem elkésett, nem elszámolta magát, de „*az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.*” Gondoljatok a gyerekekre! Milyen soknak tűnik még nekik az a hét nap, amit várniuk kell Karácsonyig. És gondoljatok időseitekre! Milyen gyorsan elszállt az a hetven, nyolvan esztendő, sóhajtván. Egy egészen más nézőpont. Az idő relatív. Istennek van ideje, és egészen más a

perspektívája. Ne feledjétek, a hitetek az örökkévalóság embereivé tett benneteket. Csak a gúnyolódók és saját vágyaiknak kiszolgáltatottak rabjai az időnek.

Ugyanakkor Istennek célja is van a várakozással: „*türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.*” Isten céljai se legyenek előttetek rejtve. Ő késedelmes a haragra és kegyelmes. Nem arra hív, hogy megvessétek és gyűlöljétek a gúnyolódókat, a pillanatnyi kívánságaik betljesedéséért élőkét. Sőt, éppen miattuk vár az Úr az ő eljövételével. Vár, hogy ne vesszenek el, hanem megtérjenek. Időt ad nekik arra, hogy ami ma rejtve van előttük, arra megnyíljanak lelki szemeik. Azt kéri tőletek, hogy ugyanaz legyen szívetekben, mint az övében. Legyetek türelmesek, irgalmasok, kegyelemmel teljesek, és imádkozzatok, hogy minél többen megtérjenek. Hirdessétek, hogy az Úr azért nem jött még vissza, hogy azért van még minden úgy, mint régen, hogy megtérjenek a gúnyolódásból, minden szent és igaz megvetéséből, a cinizmusból, saját önző kívánságaik gátlástalan hajszolásából. Az Úr visszajövetelének késése ne közömbösségre, még kevésbé gyűlöletre, hanem igazi evangélizációra indítson benneteket. Most van a kegyelem ideje, most van az Úrhoz fordulás lehetősége.

Ugyanakkor az se legyen rejtve előttetek, hogy bizonyosan „*el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj.*” Váratlanul, hirtelen, kiszámíthatatlanul. El fog jönni az Úr ítélete, és „*az eget recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások megégnék.*” A világ nem marad olyan, amilyenek most ismeritek. Ami hiábavaló, az semmivé lesz, de nem önmagáért való ez a pusztulás. A történelem vége nem a tűz és az ítélet, és semmiképpen nem azt akarom, hogy a gúnyolódók közül öngazultan visszahúzódjatok, mondván, ellenségeitek majd mind elpusztulnak. Valami másról, sokkal többről van szó: „*Új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.*” Nem marad minden így, ahogy most van, de nem is a pusztulás mindenek vége, még ha Isten szava az ítélet tüzét és a világ teljes megrendülését is hozza majd magával. A megítélt romjain az Úr újat teremt, egy olyan világot, amelyben igazság lakozik, amelyben az igazság uralkodik. Ahol nem kell már senkinek hazugságnak mondani az igazságot, és igazságnak a hamisságot, ahol nem kell manipulálni az embereket, hogy azt tegyék, amit nem akarnának tenni, ahol nem leszünk kiszolgáltatva elemi ösztöneinknek és vágyainknak, mert helyreáll az az ember, akit Isten a maga képére tökéletesnek alkotott, és a vele való kapcsolatban igaz boldogságra talál. Ne legyen rejtve előttetek, szeretett testvéreim, hogy bármily valóságosnak is tűnjen most, hogy nem marad minden így, az Úr valóban visszajön és megváltozik az egész teremtett világ, hiszen minden újjá lesz.

És éppen ezért „*milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét.*” Ha nincs ennek a világnak célja, ha nem tart sehová, ha minden így marad – akkor nincs más lehetőség, mint a hedonizmus vagy a kétségbeesés. A semmiből jöttünk, a semmibe tartunk, hát akkor együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk! – mondja a hedonista. Nincs értelme semminek, nem tartunk sehova, hiába minden, elvesztünk – szól a kétségbeesett. De ha az Úr napja közeledik, és ő új eget és új földet teremt, akkor éljünk szentül és kegyesen, azaz tisztán és élő kapcsolatban az Úrral! Akkor készen várjuk, sőt, siettetjük eljövetelét imádsággal, megszentelt élettel, és bizonyágtétellel. Ne legyen formális az imátok, amit az Úrtól tanultatok: „*Jöjjön el a te országod!*” Imádkozzatok, és várjátok, sőt, kívánjátok az Úr eljövetelét. És meglátjátok, amint visszanyeritek ezt a perspektívát, az Úr visszajövetelének várását, örömmel tisztítjátok meg magatokat minden tisztátalanságtól. Kiemelkedtek e világ mocsarából, hiszen magatok is az igazság uralmát várjátok. Ha nem marad minden úgy, amint van, ti sem maradhattok meg úgy, ahogy most vagytok: közömbösségben, megalkuvásban, bűneitekben. Advent hatalmas felszólítás mindannyitoknak: „*igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben.*” ÁMEN!